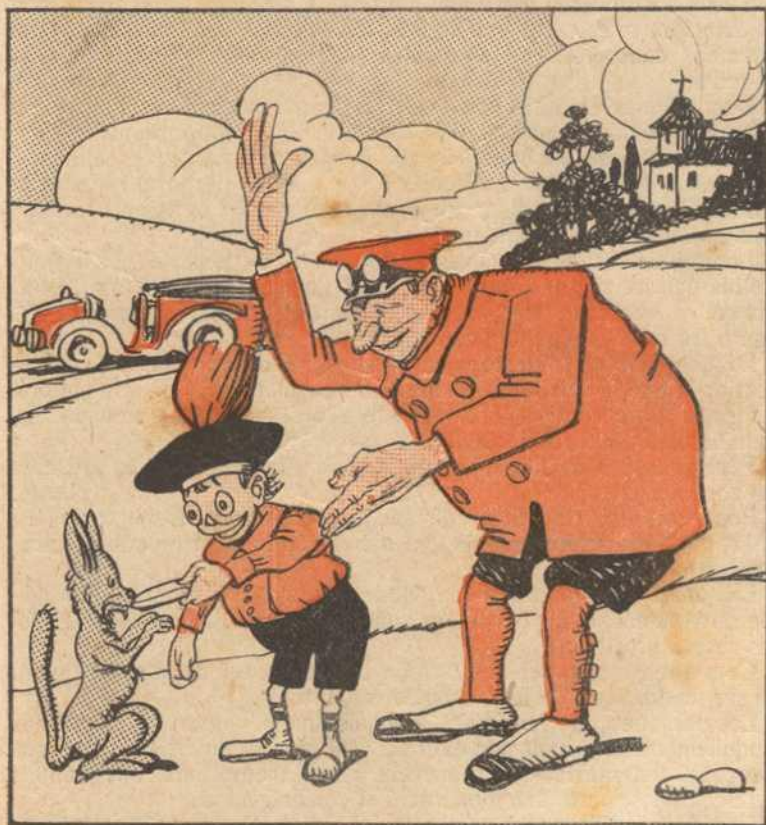

— Així m'agrada, *Pepito*, que't recordis de les pobres bestioles. No està bé que'ns ho mengem tot nosaltres; fas molt bé en donar el teu esmorzar al goç.
— Però ¡si no és el meu esmorzar, sinó el que hi havia en l'automòbil!
— ¡Manoi, el meu! Doncs ¿que t'has figurat que vaig a quedar-me sense esmorzar per a que se'l mengi el goç?

L'estiueig

JA han sortit cap a diferents llocs de Catalunya, acreditats com estacions d'estiueig o d'aigües, les colònies escolars, compostes d'alumnes concurrents a les escoles públiques i an alguna que altra particular.

Desde aquest mateix lloc hem fet en altres ocasions l'elogi d'aquesta institució de les colònies escolars, i, per consegüent, no hem d'insistir respecte als beneficis que proporciona als joves alumnes, principalment per lo que's refereix a llur sanitat corporal i desenrotllament físic, tant descuidat generalment, per les deficientes condicions en que's dona a Espanya l'ensenyança primària.

Limitem-nos, doncs, a consignar la nostra satisfacció per la bona acollida que ha tingut a la nostra ciutat l'esmentada iniciativa, i fem vots per a que cada any vagi en augment el nombre d'alumnes que puguin fruir dels goigs de l'estiueig.

Diguem amb un escriptor que no fa gaires dies tractava d'aquesta qüestió: ja que la lluita per la vida no'ns permet estiuejar a la majoria dels grans, procurem proporcionar aquest plaer als nois, que cap culpa tenen de les injustícies socials.

Però una qüestió d'interès amb relació a l'estiueig se'ns presenta amb caràcter previ.

Pocs són, dissortadament, els que poden permetre's el luxe de l'estiueig, però menys encara els que saben treure profit de llurs vacances estiuenques.

La qüestió pot plantejar-se amb la següent pregunta: ¿Quin mètode de vida cal seguir per a que aquesta temporada dedicada al descans resulti profitosa?

Com a regla general pot establir-se que'l període d'esbargiment deu ser una antítesi de les ocupacions habituals.

Les persones que fan feines manuals deuen passar les vacances tranquil·lament, fent molt poc exercici físic, i, en canvi, als individus d'ocupació sedentària, que requereix treball mental, els convenen els exercicis físics, però amb moderació al començament.

Una de les millors formes d'exercici per als obrers de l'intel·ligen-

cia és el caminar. Al principi, les excursions no poden passar de deu a quinze kilòmetres diaris, però més endavant poden augmentar-se les distàncies.

Cal evjtar amb gran compte els excessos d'exercici i de calor, el mullar-se i els menjars i les begudes inadecuades a l'organisme de cada hu. Deuen usar-se mitjons de llana, calçat resistent i roba interior de llana, folgada, per a que circuli bé l'aire per l'esquena. El treball sedentari no's pot canviar bruscament, perquè és gairebé tant perjudicial el canvi com l'excés d'exercici al començament de les vacances.

ABECÉ

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

— ¡Mira quines papellones més maques!

— ¡l' ara! Faci el favor de tenir un xic més de compte.

(De Le Pèle-Mêle)

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el desè folletó de la preciosa noveleta «En Jordi Bel en el país de l'or». Amb aquest Suplement se regala el conte complet «Les formigues màgiques», de l'Alexandre Barba.

L'eficàcia de l'anunci

—Fixa't lo que és la publicitat de les coses—deia en Pere an en Joan.
—Jo tinc una torreta a H... i la volia vendre. Vaig fer posar l'anunci al diari, i varen tenir tanta traça en posar-lo i en dir les bones qualitats de la torre, que...

—¿Que potser ja l'has venuda?

—¡Ca, home, cal! Que jo mateix, enamorat de lo bonica que deia que era, vâreig resoldre no vendre-la i quedar-me-la per a mi. —

JOAN GIL I GIL

Al col·legi

—A veure, Miquel: vostè, que és el més peresós de la classe, faci una composició titulada *Els efectes de la mandra*.—

Després d'una hora en Miquel li entrega una fulla en blanc.

—I això què significa? — li diu el mestre.

—Els efectes de la mandra, — contesta en Miquel.

Enviat per
JOSEP ZUFERRI

En Camacurt pel món

El mosquit salvado

EL fet que anem a contar, prova d'una manera evident que, a voltes, d'un incident sense cap mica d'importancia poden esdevenir-ne importantíssimes conseqüències.

En Camacurt, en una migdiada calorosa, decidí baixar de l'ase per a fer la sesta dessota d'un d'aquells arbres centenaris de la selva.

L'ase, sentint-se lliure del pes den Camacurt, i veient que'l seu amo s'adormia, cregué que podia aprofitar-ho per a pasturar l'herba frescal que amb tanta abundor se li presentava als ulls.

I així ho va fer, entretenint-se en esbrotar l'herba propera an en Camacurt.

Però tant ell com el seu amo ignoraven el terrible perill que'ls estava amenaçant en aquells precisos moments.

A dalt de l'arbre, dessota del qual dormia en Camacurt i pasturava l'ase, hi havia una enorme serpentina, d'aquelles tant verinoses, groixuda com el braç, i llarga com d'aquí fins allí.

La serpentina, al flairar carn humana, va començar a despenjar-se, brandant el cap a dreta i esquerra. En Camacurt dormia profundament, i l'ase pasturava amb la major afició, de manera que ni un ni altre s'havien adonat d'aquell terrible reptil, ni poderen veure com anava despenjant-se fins a arribar a terra. Allí, mig adreçada, se posà enfront den Camacurt, i ja anava a llençar-se-li al damunt, quan un mosquit se col·locà en la gropa de l'ase, clavant-li tal picada, que l'animal li

etzivà violentment un cop de cua.

Donada la proximitat en que's trobava la serpentina, el cop de cua el va

rebre ella al coll, lo qual l'enfutismà de tal manera, que, abandonant el primitiu pensament d'atacar an en Camacurt, se llençà furiosa contra l'ase, enroscant-se-li en el coll, amb l'intent d'anar apretant fins a escanyar-lo.

L'ase prou va començar a donar batzegades i a tirar coces, però tot era inútil: la serp anava apretant com si tal cosa, i l'ase ja veia que aquell *boà* acabaria per jugar-li una mala partida...

Però en aquell mateix instant un miol esgarrifós se deixà sentir molt pròxim.

En Camacurt, que fins aleshores havia estat més adormit que un mort, se deixondí esverat, i, amb el consegüent esglai, se trobà en presència d'una pantera furiosa.

D'un salt se posà dret, i això cridà l'atenció de la pantera, la qual, sense previ avís, se llençà contra'l nostre ardit turista, i ben segur que n'hauria fet mandonguilles, si en Camacurt no hagués sigut lo llest que va ésser, enfilant-se ràpidament a l'arbre.

La pantera intentà perseguir-lo i pujar pel tronc, però en Camacurt va poder rebutjar-la picant-li el morro amb un tronquet, lo qual feia estornudar a la fera, treient-li tota la força.

Aquesta, veient que eren inútils les seves temptatives, estava més que furiosa. Treia una bava per la boca que ni un caragol bové posat en sal, i quan anava a intentar un nou assalt a l'arbre, s'adonà de l'ase, que encara s'esbategava per a despendre's de la serp.

Veure'l i dirigir-se cap allí fou cosa d'un instant. I com de costum en les panteres, va donar un salt i s'abraonà al coll de l'ase.

Com que hi tenia la serp enroscada, fou aquesta la que rebé la terrible urpada, desenroscant-se tot seguit per a defensar-se de l'inesperada escomesa.

Fou cosa d'un instant. La serp s'adressà com un llistó, esguardant a la pantera i treient la llengüeta amenaçadora.

La pantera, al veure sorgir la temible serp, se posà a la defensiva; però quan menys se n'adonà, la serp se li tirà al coll. La pantera

brincà, clavant urpada allí on podia. L'escena de combat era interessantíssima; però en Camacurt no esperà pas a veure'n el final, sinó que, aprofitant la feina de les dues besties ferotges, saltà de l'arbre, i, muntant ràpidament en l'ase, fugí a tota pressa, deixant als contendents que s'esbatussassin.

I heus aquí com un mosquit evità l'atac de la serp an en Camacurt, i fou per motiu d'ell que la pantera, a l'anar a atacar a l'ase, trobés al coll seu la serp, lo qual provocà la lluita, que fou causa de que en Camacurt podés fugir del doble perill que l'amenaçava.

J. M. F.

Versos de riure

Tant me dons, tant te'n daré

Va morir don Pau Llimac,
home generós i noble,
molt amic dels seus amics,
lliberal d'idees i obres,
qui sempre tenia a taula,
quan no eren deu, eren dotze
convidats, als quals tractava
lo que's diu a *cos de comte*
(ja sé jo que's diu de rei,
prò l'assonant no ho comporta).
Doncs, com anava dient,
morí de la gota, el pobre,
i van anà al seu enterro
aquells que fins aleshores

més havien disfrutat
de totes aquelles coses;
mes quan el cotxe de morts
va posar-se en marxa, en Moles
va despedir-se del dol
sense excusa i tot de sobte.
— ¡I ara! — exclamà un parent
del finat. — ¿Per què tant prompte
se retira? ¿Al cementiri
no vol venir, senyor Moles? —
I l'altre feu de contesta:
— Jo, ¿sab? tinc les meves coses;
recordi que cada cop
que jo'm quedava aleshores
a dinà amb el pobre Pau,
me n'anava abans dels postres. —

Nyic

Anècdota

El comte de Grammont, passejant pel bosc, trobà dos dels seus escuders que's desafiaven a sabre.

Tot seguit va manar-los que acabessin la lluita, lo qual feren; després volgué saber l'origen del desafiament: això li costà bastant, puix tots dos guardaven impenetrable

reserva. A l'últim ho digueren, i resultà que li havien robat cinc francs i un d'ells volia tenir-ne tres. El comte en tregué un de la seva butxaca, i el donà al que'n tenia dos, dient:

—Sou molt ximplés de matar-vos per un franc.—

Traduit per
EUDALT CASERAS IGLESIAS

PER A NOSTRES LLEGIDORES

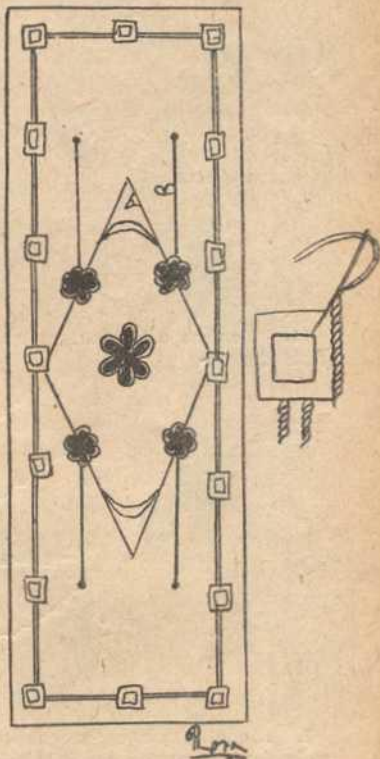
CAMÍ DE TAULA RÚSTEC

Per a variar un xic els camins de taula, deixem avui les teles corrents i els brodats primorosos, per a ocupar-nos solament d'aquesta fantasia, a propòsit per a menjador de casa de camp amoblada amb mobles clars i alegres, que són els que convenen an aquests cases, en les que tot deu ésser senzill, encara que de bon gust.

Tot ha d'ésser adequat a la casa de camp, i la roba de taula, com tot, ha de ser també diferent de la de la ciutat, perquè encara que no's pot negar que'l luxe s'introdueix per tot, seria impropï i àdhuc ridícul posar un ric camí de taula en un menjador en el que, per lo regular, s'hi asseuen les senyores amb trajes de percal o batista, i els senyors amb trajo de dril. És indispensable, doncs, certa harmonia, i an aquest fi us presento un camí de taula bonic, fàcil i barat.

S'empleia un retall de fil cru; feu-hi una vora amb punt de vainica al voltant del camí i després calqueu el dibuix, passant per damunt dels quadres un punt d'adorno, per senzill que sigui, que sempre farà bon efecte. Lo mateix que les línies que passen d'un quadre a l'altre i que estan molt juntes. Les flors són fetes a l'anglesa, però poden ésser confeccionades amb puntes d'adorno. Les línies senyalades amb les lletres A i B deuen fer-se al relleu, però sense omplir, passant fils per dintre. Per als quadres poden empleiar fil vermell de la marca M. C. D.; per a les flors verd, i per a lo demás rosa viu.

ROSA CAMARASA

Curiositats

Els vagons dels ferrocarrils alemanys es van pintar del mateix color que'ls bitllets, diferents per a cada classe. Els de primera són grocs; els de segona, verds, i els de tercera, blancs.

Els boters holandesos miden les distàncies que recorren amb llur barca fumant. La distància entre dos

punts determinats la calculen per tantes o quantes pipes carregades de tabac.

Entre les moltes curiositats que la naturalesa ofereix a l'Àfrica del Sud, figura l'arbre de l'estornut, així anomenat perquè no és possible serrar la seva fusta sense estornudar.

X.

UNA ENTREMALIADURA

1. Mentres estan parlant les dues mainaderes...

2. ... se'ls acut, an els nois, una entremaliadura. Pinten la bomba de tal manera...

3. ... que, a l'aixecar-se enlaire, les mainaderes se pensen que és el nen, que se'n va als núvols.

La Gracieta

A l'amable nena
Maria Gracia Domingo i Alemany

¿No veieu a la bona Gracieta, que va camí del col·legi, donant la mà a la seva germana, hermosa nina de cinc anys?

Totes les mares se les miren i de-

sitjarien posseir aital tresor; les seves companyones les estimen molt i tenen per un honor anar amb elles.

¡Són tant amables i tant bones!

La Gracieta té vuit anys, i ha fet la primera Comunió. És tant bona i entenimentada, que sembla una dona gran i es fa estimar de tothom.

Sos ulls blaus, que reflexen l'ignorància de la seva ànima; el dolç somriure de sos llavis coralins; els seus rulls de cabells rossos que onegen damunt ses espatlles i resalten sobre son vestidet vermell, com les joies d'or damunt el mantell de porpra de les regines; tot el seu posat, tota ella atrau i enamora.

Tothom la vol a la Gracieta.

Es molt piadosa i estima molt als seus pares i an aquella hermosa nina de cinc anys, la seva germaneta Teresa, amb qui l'he vista anar a col·legi, tant entenimentada com sempre.

Emperò avui he notat en ella quelcom anormal. Estrenyia més fort la mà de la Teresa; se la mirava amb ulls compassius i vigilava sempre, i el cor li feia un salt quan veia un carró o sentia la remor d'un cotxe.

Es que la nit passada havia tingut un somni esgarriós, i se'n recordava la pobra nena.

Havia somniat que, com cada dia, anaven al col·legi les dues germanes, agafades de les mans i contentes com un diumenge; emperò que pel camí s'havien deixat anar, i la Teresa s'havia quedat un xic enrera.

Distreta, anava caminant vers l'escola, pensant en la bona mestra que tant l'estimava, en les lliçons que tindria de recitar i els comptes que hauria de presentar, quan un crit d'angoixa feu girar son cap i vegé una terrible tragedia.

La seva estimada germana estava ajeguda, coberta amb la propia sang, esclafada per un carro.

Llençà un crit i caigué desmaiada.

Poc després senti que una mà bondadosa se posava damunt son rostre i uns llavis amorosos besaven el seu front. Era la seva bona mare, que, al sentir el seu crit, havia corregut a la cambra de les seves filles, desportant-la i desviant son febrós somni.

Desseguida la Gracieta mirà a la seva germana i la vegé al seu costat dormida, amb els braços ben plegadets a sobre'l pit. Semblava un angelet.

Aleshores conegué que havia somniat; emperò d'aquell somni se'n recordaria sempre. Per això avui l'he vista que estrenyia més fort la mà de la seva germaneta i se la mirava amb ulls compassius, i el cor li feia un salt quan veia un carro o sentia la remor d'un cotxe.

Se poden emmirallar en la Gracieta les nenes que tenen germanes més petites a les quals han d'acompanyar a col·legi.

ENRIC GÁVANA I VENTURA

—¿Per què's desespera així, filla meva?

—El meu germà m'escríu que's troba a l'hospital, molt malalt.

—Potser que se salvi.

—Ca; no, senyora. Quan ell escríu que està de gravetat, segurament que ja fa dies que és mort.

Acudit

Un senyor se va casar, al poc temps de la mort de la seva esposa, amb una germana d'aquesta.

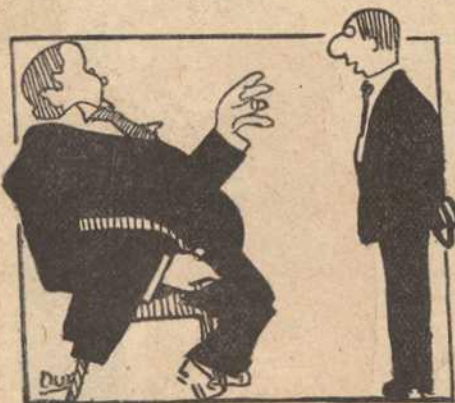
Un amic, a l'arribar d'un llarg viatge, li preguntà compassiu:

—¿Per quí porta dol?

—Per ma cunyada,—contestà l'exviudo.

JOSEP JUNQUÉ (Pegatinç)

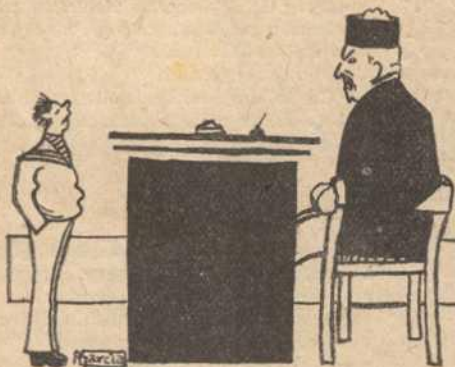
ELS COL·LABORADORS D'EN PATUFET

— Lo cert és que aqueix general, amb tot i el seu gran talent, no sab on té la mà dreta.

— ¡Home! ¿I per què?

— Doncs, senzillament: perquè en l'última guerra una bala de canó se li emportà.

— ¿Com se comproven les substraaccions?

— Segons el meu pare, per les burilles que troba en el meu quarto.

El verдум

Dintre'l bosc i en el seu niu,
un mati de primavera,
dintre'l bosc i en el seu niu
un verдум canta festiu.

Però passa un xevalet
i sent aquella tonada,
però passa un xevalet
agafant a l'aucellet.

Cap a casa l'ha portat,
tot content de sa troballa,
cap a casa l'ha portat
i en la gavia l'ha ficat.

En la gavia ja'l verдум
no reïa com solia,
en la gavia ja'l verдум
de tristesa se consum.

I és que anyora lo que veu
pels filferros de la gavia,
i és que anyora lo que veu:
camps i bosc era tot seu.

Allavores l'aucellet,
com no té lo que anyorava,
allavores l'aucellet
arrenca en trist reïet.

Acostant-s'hi un passarell
s'ha posat sobre la gavia,
acostant-s'hi un passarell,
companyia fa a l'aucell.

I li diu amb dolç cantar
lo que és bell poder ser lliure,
i li diu amb dolç cantar
lo que és bell poder volar.

Mes de sobte el foraster
sent soroll i pren volada,
mes de sobte el foraster
deixa el pobre presoner.

Tant i tant anyora el camp
i la boscuria frondosa,
tant i tant anyora el camp
que resol morir de fam.

Bé n'hi posa el xevalet
de paniç i d'escaiola,
bé n'hi posa el xevalet,
mes no n' menja l'aucellet.

I aixecant el cant més fort
fa el verдум l'última queixa,
i aixecant el cant més fort
el verдум ha caigut mort.

JOSEP NUNELL

Catalunya artística

Sant Pere de Roda

(Continuació)

RELATIVAMENT, el temple de Sant Pere de Roda no és molt fondo, i, no obstant, les seves apariències ho són. Es que les naus, a mida que van avençant, s'aproximen cap al centre, a l'objecte de concentrar l'atenció dels fidels al lloc principal del temple, que és l'altar, de lo que'n resulta que s'afavoreix l'il·lusió òptica de l'aproximació de les línies paral·leles, que, al lluny, sembla que arribin a tocar-se.

Aqueixa particularitat és notable, car són poques les iglesies disposades en aquesta forma.

Hem dit que sobre'ls àbacs descansen els arcs torals de la volta central i els formers que donen pas a les naus laterals. Sobre'ls primers arcs, que són robustíssims i de secció quadrada, descansa una volta de canó (tipu característicament romànic), de tendència cònica, car ja hem dit que la nau s'anava estrenyent, i prop del presbiteri o absis central coincideix exactament amb la volta de closca o de quart d'esfera amb que és cobert dit absis.

L'arc que genera aquesta volta absidal és també molt interessant per la forma de sa trajectòria; com si hagués rebut influències musulmanes, és quelcom peraltat i sensiblement tancat en ses arrencades, afectant lleugerament la forma de ferradura.

Les naus laterals són cobertes amb volta de quart de canó, construcció savia i racionalíssima, car en aquesta forma fan de contrafort a la volta de la nau central, contrarrestant la seva empenta (vegi's l'arc D del gravat).

R. MUNTANER

(Seguirà)

UN FORÇUT DE PRIMERA

Un atleta que aixeca amb les mans i els peus sis homes a la vegada.

**No fos cas que'l mestre
hi hagués posat pega**

Al migdia, quan l'Antonet sortia de col·legi junt amb son amic Magí, en lloc d'anar-se'n a casa com tots els altres companys, voltaven carrers i més carrers, trucant a les escales, obrint les portes de les botigues i altres

mil dolenteries per l'estil.

La veritat sigui dita que l'Antonet no ho era de dolent, sols que amb el seu caràcter de taritlarot se deixava portar per son company, que tenia bromes molt pesades, i per obtenir cinc o deu cèntims solia fer moltes campanes, anant-se'n a portar encàrrecs que li donava algú veí, per després gastar-se'ls en qualsevol cosa.

Els pares d'aquests dos nois s'anaren a queixar al mestre de que'ls seus fills compareixien sempre molt tard a casa, i aquest els preguntà com era que mai sabien la lliçó.

Un cop va treure l'aigua clara i va saber amb què passaven el temps, prometé als pares dels nois que ell posaria remei an aquella falta.

El mestre, que ja sabia l'afició que tenien d'obrir les portes de les cases on la gent hi treballava amb delit, untà de pega un picaportes que cada dia hi anaven a fer soroll. Podeu con-

tar: així que tots dos agafaren el pom per fer mal de cap als estadants, quedaren amb la mà dreta que semblava que acabessin de remenar una capsa de betum. A la tarda, el mestre digué a posta:

— Ja sabeu que la netedat s'impesa, i com que molts s'embruten les mans escrivint, alceu-les per veure quins són els més curiosos.—

SOLDATS AMB FALDILLES

Amb motiu de la guerra dels Balkans publiquem avui un batalló de l'exèrcit grec, que tantes victòries acaba d'obtenir, amb el trajecte típic, més propi d'una ballarina que d'un guerrer.

Els deixebles obeïren.

Cap allà l'última filera de nois, entremig de tants braços enlaire i les mans obertes, n'hi havia quatre que semblaven argent-viu de tanta bellugadissa: eren les deu Magí i les de l'Antonet, els quals procuraven que no'ls les veiessin. Emperò el mestre, que tenia la vista bona, compregué que'ls dos havien caigut al parany, i, posant-los de genolls a terra, els reptà, dient:

— Mireu, això no m'agrada; renteu-vos al moment. Aquesta capsula — deia senyalant-ne una de sobre la taula — conté una pedra

que ho neteja tot. El primer que l'agafi li dono deu cèntims. —

En Magí, tant bon punt sentí les últimes paraules, per ser el primer i guanyar els cèntims, apretà la capsula amb la mà esquerra (puix la dreta se l'amagava per no ensenyar-la als companys), quedant altra vegada empastifat de pega, que'l mestre hi posà per a conèixer el verdader culpable. Per segona volta va caure a la ratiera.

* * *

¶ Han passat anys, i els dos amics ja són homes.

Tot anant per un dels hermosos passeigs de la ciutat, veuen una senyora en un banc que dorm tranquilament amb el moneder mig obert, queient-li targetes, el mocador i altres coses. Així que ho veu l'Antonet, diu al seu company:

— Mira: aquesta senyora, dormint, no's dóna compte que li cau el moneder i les targetes de visita... ¿Mirem com se diu?

— No — respon en Magí; — no fos cas que'l mestre hi hagués posat pega. —

C. A. C.

ENDEVINAIRES

Totes les solucions. — Marcell Bayer, germans Feliubadaló, A. Verdura, Rosendo Fullà, germans Vidal, Ramón Bassa, Mercè Palou, Carles Olivella.

Tres solucions. — Lluís Cerdà, Biale Rius, Josep Mandado, Emili Pau, Pere Calús Joana Bernís, Arcadi Soteras, Artur Masdevall, Pau Santos, Cosme Roca.

Dues solucions. — Teresa Canales, Josepa Panadès, Roser Conti, Ramón Bassols, Eduart Tolosa, Jaume Ponsa, Eribert Casas, Francesc Pi, Antoni Valls, Miquel Pou, Lambert Crespo, Joan Megia, Demetri Carlés.

Una solució. — Just Valls, germans Bis, Joan Prats, germans Vilà, Isidre Roca, Joaquim Vila, Ricard Paradell, Bonaventura Castells, Eusebia Subías, Mercè Llari, Josep Solsona, Eulària Tina, Antonia Mayans, Josepet Baganà, Joan Maríné, Jaume Torrent, germans Samsó, Riteta Vidal, Teresina Casafont, Josepet Torrens, Clara Bosch, Rosendo Finestras, Agustí Gelats, germans Gloria, Miquel Guanyabens, Angel Pal, Bonaventura Gassol, Roseta Bosch, Angeleta Panadès, Vicens Galofre, Claretta Sol, Casta Parés, Virginia Pauli, Oscar Bill, Vicens Camins, Joana Ribó, germans Paradell.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Element és ma primera,
i un adjectiu és mon dos:
el tot resulta ser un drama
que he vist i m'ha agradat molt

EUDALT CASERAS IGLESIAS

JEROGLÍFIC

:: abril poll Venus Mercuri
mars plom :

MANEL ABAD

TARGETA

S. SELGES

RODA

Combinar aquestes lletres de manera que donguin el nom d'una cançó catalana molt coneguda.

M. CABALLERO

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

A la xarada: *Llibreter*. — Al logogrif numèric: *Bernat*. — Al jeroglífic: *Per puntes a estudi*. — A la targeta: *Mestre Olazquer*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

BARCELONA. — Impremta de FIDEL GRÓ, carrer de Valencia, núm. 233

Biblioteca “Patufet”

Volums publicats

A UNA pesseta

- I - **Contes per a nois**, per en Manel Marinell'o. Il·lustracions den Junceda. (Agotat.)
- II - **De quan les besties parlaven**, per en Manel Folch i Torres. Il·lustracions den Llaverías. (Agotat.)
- III - **Veusaquí que una vegada...** Rondalles den Josep Morató. Il·lustracions de l'Apa.
- IV - **Per a cors joves**, per Enric de Fuentes. Il·lustracions de l'Opisso.
- V - **Senyor Ruc, mestre d'estudi**, per en Pompeu Creuheret. Il·lustracions den Cornet.
- VI - **De cada color**. Contes, faules, historietes, narracions, per en Ramón Surriñach Baell.
- VII - **Encara parlen les besties**, per en Manel Folch i Torres. Il·lustracions den Llaverías.
- VIII - **Contes del vent**, per en Pere Prat Gaballí. Il·lustracions den Junceda.
- IX - **Aventures extraordinaries den Massagrán**, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- X - **Noves aventures den Massagrán**, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XI - **El Gegant dels aires**. Novela d'aventures, adaptació de J. M. F. (Volum I.)
- XII - **El Gegant dels aires**. Novela d'aventures, adaptació de J. M. F. (Volum II.)
- XIII - **En Bolavà detective**. Memories íntimes d'un detective aixerit, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XIV - **Aventures den Bolavà en el país dels xinos**. Memories íntimes d'un detective aixerit, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XV - **Per les terres roges**. Noveleta d'aventures, adaptació de J. M. F. Il·lustracions den Llaverías.
- XVI - **Fugint de les terres roges**. Noveleta d'aventures, adaptació de J. M. F. Il·lustracions den Llaverías.
- XVII - **Vida i aventures den Jordi Bel**. Noveleta original den Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den J. Llaverías.

Manuscrit Català, compost d'autògrafs de tots els Mestres en Gai Saber i d'altres Poetes i Prosistes catalans. Preu: 1,50 ptes.

De venda en la Llibreria Baguñà, Cardenal Casañas, 4

— ¡Home! ¡quin cec tant xocant! Vaig a imitar-lo.

— Consti que porto ben closos els ulls.

!!! I tal!!!